

Insurekcionistički projekat

Za anarhistički insurekcionistički projekat potreban je metod koji oslikava svet koji želimo, i realnost sveta koji želimo da uništimo. Delovanje unutar grupa zasnovanih na afinitetu odgovara i jednom i drugom zahtevu. Moć u današnjem svetu više nema stvarni centar, već se širi po celom društvenom terenu. Delovanje u malim grupama omogućava napadačkim projektima da se isto tako šire terenom. Ali, što je najvažnije, ovaj metod unosi naš cilj u naše sredstvo – sam revolt postaje drugačiji način shvatanja odnosa. Anarhisti uvek govore o odbijanju avangardizma – ali to odbijanje znači i odbijanje jevanđelizma, kvantitativnog mita koji teži da zadobije posvećenike ideologiji anarhizma. Delovanje u malim grupama koje napadaju državu i kapital stavlja u praksu anarhiju kao samorganizovanje naših sopstvenih projekata, u odnosima zasnovanim na afinitetu – pravom poznavanju i poverenju jednih u druge – umesto privrženištvu nekom sistemu verovanja. Dalje, ova vrsta akcije, oslobođena kvantitativnog, ne čeka dok se ne stvore ‘pravi uslovi’, dok ne dobijemo garanciju da će nas mnogi slediti, ili garanciju izvesnosti rezultata – to je akcija bez proračuna. Stoga ona u sebi nosi svet koji želimo – svet odnosa bez praćunavanja.

NEKE IDEJE O INSUREKCIONISTIČKOJ ANARHISTIČKOJ ORGANIZACIJI

Jednom kada odlučimo da ne želimo da nad nama vladaju ili da nas eksploatišu, i stoga se odlučimo da napadnemo društveni poredak zasnovan na dominaciji i eksploataciji, pojavljuje se pitanje kako to da izvedemo. Pošto oni od nas koji se pobune ne smeju sebi da dopuste da ih drugi organizuju, jer bismo time potpali pod novi oblik dominacije, potrebno je da razvijemo sposobnost organizovanja naših sopstvenih projekata i aktivnosti – da spojimo elemente koji su neophodni za delovanje na usmeren i koherentan način.

Stoga organizacija – kako taj termin ovde koristim – znači združivanje sredstava i odnosa koji nam omogućavaju da u ovom svetu delujemo za sebe. To počinje odlukom da se deluje, odlukom koju naša žeđ za posedovanjem celine naših sopstvenih života zahteva za borbu protiv države, kapitala i svih struktura i institucija kroz koje održavaju kontrolu nad uslovima našeg postojanja. Takva odluka nas stavlja u poziciju da nam je potrebno da razvijemo specifična oruđa koja inteligentnu akciju čine mogućom. Prvo je neophodna temeljna analiza trenutnih uslova eksploatacije. Na osnovu ove analize, biramo specifične ciljeve kojima ćemo težiti, i sredstva za njihovo postizanje, zasnovana na našim željama i idejama koje nas pokreću. Ova sredstva, ovo oruđe za akciju, pre svega moraju da obuhvataju načine na koje naše ciljeve, želje i ideje možemo da učinimo poznatim drugima da bismo našli afinitete, tj. druge sa kojima možemo da stvorimo akcione projekte. Dakle, gledamo da stvorimo situacije za susretanja i diskusije u kojima će sličnosti i razlike biti razjašnjene, u kojima će odbijanje lažnog jedinstva omogućiti da se razviju realni afiniteti – pravo znanje o tome da li i kako možemo da radimo zajedno. Ovo oruđe omogućava da projekcije individua u revoltu postanu sila unutar pokreta, element koji vodi ka insurekcionističkom prelomu. Pošto je afinitet osnova odnosa koje želimo da koristimo tokom akcije, neformalnost je od suštinskog značaja – samo tada njeni oblici mogu da budu izraz pravih potreba i želja.

Dakle, naša želja da stvorimo insurekciju tjera nas da odbacimo sve formalne organizacije – sve strukture zasnovane na članstvu i pokušaju da sintetizuju različite borbe pod jedno formalno vođstvo – organizacijsko. Te strukture za sintezu imaju neke zajedničke crte. Imaju formalnu teoretsku bazu, niz doktrina za koje se očekuje da im svi članovi ostanu vjerni. Pošto takve grupe traže brojeve, ta osnova je postavljena na najmanji zajednički imenilac – skup jednostavnih saopštenja bez dublje analize, a sa dogmatskom tendencijom koja spriječava dublju analizu. One, takođe, imaju formalnu praktičnu orijentaciju – specifičan način djelovanja po kom grupa kao cjelina odlučuje šta će raditi. Potreba da

sintetizuju različite borbe pod njihovom komandom, koju takve grupe osjećaju, do stepena u kom to uspiju, dovodi do formalizacije i ritualizacije borbe potkopavajući kreativnost i mišljenje, pretvarajući različite borbe u ništa više nego oruđe za promovisanje organizacije. Iz svega ovoga postaje jasno da bez obzira na tvrdnje koje takve organizacije mogu izreći o svojoj želji za pobunom i revolucijom, njihov prvi cilj je zapravo povećanje članstva. Važno je razumjeti da taj problem može postojati čak i kada se strukture ne stvore. Kada se anarhizam promovira na jevandelistički način, jasno je da je formalna teoretska osnova svoju krutost nametnula fluidnosti ideja neophodnih za razvijanje istinskih analiza. U takvoj situaciji, praktične orijentacije – načini djelovanja – takođe postanu formalizovani; potrebno je samo pogledati ritualizovane konfrontacije preko kojih mnogi anarhisti teže da prošire svoju poruku. Jedina svrha kojoj ova očigledno neformalna formalizacija služi jeste da pokuša da ubijedi različite ljude koji se bore, da se nazovu anarhistima – to jest, da sintetizuju borbe pod vođstvom crne zastave. Drugim riječima da zadobiju brojno članstvo za tu formalnu ne-organizaciju. Petljanje s medijima da bi se objasnilo ko su anarhisti izgleda da nameće ovaj vid interakcije sa drugim eksploatisanima koji se bore, pošto ponovo uvodi odvojenost anarhista od drugih koje ovo društvo eksploatiše, i ostavlja utisak da anarhisti poseduju neko posebno razumevanje stvari, što ih *de facto* čini avangardom revolucije.

Dakle, u cilju stvaranja našeg insurekcionističkog projekta želimo da se organizujemo neformalno: bez krute teorijske osnove, tako da se ideje i analize mogu tečno razvijati na način koji nam omogućava da razumijemo postojeće i djelujemo protiv njega, i bez krute praktične orijentacije tako da možemo djelovati razumnom spontanošću i kreativnošću. Značajan aspekt takve neformalne organizacije bila bi mreža sličnomišljenika. Ta mreža bi se zasnivala na uzajamnom međusobnom poznavanju što zahtijeva iskrenost, otvorene diskusije o idejama, analize i ciljeve. Potpuno slaganje ne bi bilo neophodno, ali pravo razumijevanje razlika bi. Cilj takve mreže ne bi bio regrutovanje članova – to ne bi bila organizacija sa članstvom – već, prije, razvijanje metoda za uplitanje u različite borbe na insurekcionistički način, i koordinisanje takvih uplitanja. Osnova za učestvovanje bi bio afinitet – što znači mogućnost da se zajednički djeluje. Ova mogućnost dolazi od znanja gdje možemo jedni druge da nađemo, i od zajedničkog proučavanja i analiziranja društvene situacije, kako bi se zajednički došlo do akcije. Pošto ne postoji formalna organizacija u koju se može učlaniti, ta mreža bi samo razvijala osnovu pravih afiniteta ideja i prakse. Takva neformalna mreža bi se sastojala od oruđa koja smo razvili za diskusiju o društvenoj analizi, i metoda za uplitanje u borbe koje stvorimo.

Takva mreža, u osnovi, predstavlja način za individue i male grupe da koordinišu svoje borbe. Pravi cilj djelovanja jeste grupa afiniteta. Grupa afiniteta je neformalna, privremena grupa zasnovana na afinitetu – to jest istinskom međusobnom poznavanju – koja se okuplja radi postizanja određenog cilja. Afinitet se razvija kroz dublje međusobno poznavanje: poznavanja kako drugi razmišljaju o društvenim problemima i metodama intervencije koje oni smatraju odgovarajućim. Istinski afinitet se ne može zasnivati na najmanjem zajedničkom imenitelju, već mora uključivati istinsko razumijevanje razlika kao i sličnosti među onima koji učestvuju, jer u razumijevanju naših razlika možemo otkriti kako stvarno možemo zajednički djelovati. Pošto grupa afiniteta polazi od određenog definisanog cilja, ona je privremena formacija – ona koja prestaje da postoji kada se cilj postigne. Stoga ona ostaje neformalna, bez članstva.

Sa tom neformalnom osnovom, kada jednom shvatimo će da naša sopstvena sloboda ostati siromašna sve dok gospodari nastavljaju da kontrolišu uslove pod kojima većina ljudi opstaje, lišavajući ih mogućnosti da sami slobodno odrede sopstvene živote, shvatamo da naša sopstvena sloboda zavisi od intervencije u borbe eksploatisanih klasa u cjelini.

Naše učestvovanje nije jevanđelističko – propagandistički metod će nas staviti na isti nivo sa političkim pokretima, a mi nismo političari ili aktivisti, već individue koje svoje živote žele natrag te, stoga, djeluju za sebe sa drugima. Dakle, ne predlažemo nikakvu specifičnu anarhističku organizaciju kojoj bi se eksploatisani priključili, niti doktrinu koja zahtjeva vjernost. Umjesto toga težimo da naše specifične borbe, kao anarhista, povežemo sa borbama ostalih eksploatisanih ohrabrujući samoorganizovanje, samoodređenje, odbijanje delegiranja i bilo kakve vrste pregovaranja, sporazuma ili kompromisa sa vlastima, i praksu zasnovanu na direktnoj akciji i neophodnosti napada na strukture vlasti i kontrole. Cilj je ohrabriti i učestvovati u specifičnim napadima na specifične aspekte države, kapitala i različitih stuktura i aparata kontrole. Pošto je naš cilj borba protiv sopstvene eksploatacije sa drugim eksploatisanim ljudima, naravno s ciljem kretanja ka pobuni, ne mogu postojati garancije za bilo kakve rezultate – bez organizacije koja stremi zadobijanju članstva, ne možemo očekivati brojčano povećanje. Ne postoji način da znamo kraj. Ali upravo zato što nema garancije, izvesnosti postizanja našeg cilja, uspeh nije glavni razlog naše borbe. Glavni razlog je da je nedelovanje garantovani poraz praznim i besmislenim postojanjem. Delovati zarad ponovnog preuzimanja života znači već ga preuzimati na terenu borbe, već postati kreator sopstvenog postojanja, čak i ako smo u stalnoj borbi s čudovišnim poretkom odlučnim da nas slomi.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

31. 05. 2012.

Insurekcionistički projekat

Prevod: Zluradi Paradi, 2005-2006.

Anon., The Insurrectional Project, Willful Disobedience Vol. 2; www.reocities.com/kk_abacus/vbutterfly.html (poslednji put pristupljeno 18. maja 2012.)

<http://anarhisticka-biblioteka.net>